

D ů v o d y:

Dle výslovného předpisu § 386 odstavec čtvrtý c. ř. s. usnesení vyhovující návrhu na zajištění důkazu nemůže býti vzato v odpor opravným prostředkem. Nevadí, že usnesení to nevydal soud první, nýbrž až k navrhovatelově stížnosti soud rekursní, poněvadž ratio legis jest tu táž. Zákon vychází totiž z úvahy, že provedením důkazu nemůže se odpůrci způsobiti škoda, jelikož vedle výslovného předpisu § 389 c. ř. s. může býti provedení důkazu za sporu doplněno neb opětováno a případné námitky, že provedení zajištěného důkazu nestalo se podle ustanovení, která platí pro provádění důkazu za rozepře, ocení rozhodující soud podle § 272 c. ř. s., jemuž také případně rozhodnutí o útratách zajištění důkazu dle zásad o útratách sporu, jejichž součástíku tvoří. Jelikož tytéž zásady platí i v tom případě když rekursní soud, změniv zamítající usnesení soudu prvního, zajištění důkazu připustil, nutno bezvýmínečné ustanovení odstavce čtvrtého § 386 c. ř. s. vztahovati i na ně. Rekurs dovolací jest tedy nepřijatelný i slušelo jej vedle § 528 c. ř. s., když již první stolice tak neučinila, odmítnouti.

Čís. 500.

Vázanost jistoty, již složil odpůrce ohrožené strany, by odvrátil výkon prozatímního opatření, jest časově omezena na touž dobu, na kterou povoleno bylo prozatímní opatření.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1920, R I 251/20.)

Původním usnesením rekursního soudu povoleno straně ohrožené prozatímní opatření do vyřízení sporu o vlastnictví automobilu, nejdéle na dobu do 1. listopadu 1919 a bylo zároveň vysloveno, že opatření to nebude vykonáno a opatření již vykonané bude zrušeno, složí-li odpůrce na soudě 15.000 K. Peníz ten byl pak odpůrcem na soudě složen, načež soud první prozatímní opatření dle § 391 ex. ř. zrušil. Po 1. listopadu 1919 podal odpůrce žádost, by mu byla jistota vydána. Soud první stolice žádost zamítl. D ů v o d y: Jistota, již žadatel složil, nenahraňuje však pouze původního opatření, nýbrž je samostatným prostředkem, sloužícím k zajištění nároku, mezi stranami sporného, a nepodléhá tedy onomu časovému omezení, které původně pro vlastní prozatímní opatření bylo stanoveno. Dle §§ 402 a 78 ex. ř. a § 56 c. ř. s. složením jistoty zřízeno bylo pro navrhovatele pro sporný nárok zákonné právo zástavní, jež dosud trvá a věcně souvisí s výsledkem sporu, jehož zánik však kdykoliv formálně vázán je na souhlas navrhovatele dle § 467 obč. zák. po případě výrokem soudu nahrazený. Ježto navrhovatel souhlas odepřel, nemá odpůrce jednostranné dispozice nad jistotou, a nebyla mu tedy vydána. Rekursní soud vydání jistoty povolil. D ů v o d y: Z předpisů exekučního řádu nelze dovoditi, jakého práva nabývá navrhovatel prozatímního opatření na složenou jistotu. Dlužno tudíž dle § 402, pokud se týče § 78 ex. ř. přiklédnouti k ustanovení § 56 c. ř. s., dle něhož složením k soudu zřízeno je zástavní právo ku složenému předmětu pro nárok, vzhledem k němuž jistota byla dána, v tomto případě tudíž k zajištění nároku uplat-

ňovaného žalobou, již se domáhá strana ohrožená, by uznáno bylo vlastnické právo k automobilu. Zajištění to bylo však omezeno časově v usnesení, opatření povolujícím, totiž lhůtou do 1. listopadu 1919, o jejíž prodloužení navrhovatel nežádal. Prozatímní opatření je celek a zaniká uplynutím času, pro který bylo dáno. — Zaniklo tudíž dnem 1. listopadu 1919 a pominulo také tím dnem zástavní právo na složené hotovosti. Nelze proto sdíletí názor prvního soudu, že toto zástavní právo dále trvá a věcně souvisí s výsledkem sporu a že jen se svolením strany ohrožené, pokud se týče výrokem soudu, je nahražujícím, bylo by lze vydání povolití.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Názor stěžovatelův, že odpůrce, složiv k odvrácení výkonu prozatímního opatření na soudě jistotu 15.000 K, nemůže jednostranně žádati její vrácení, dokud ohrožený nárok nepřestane býti sporným, — nelze uznati za správný. Účelem každého prozatímního opatření jest zajištění ohroženého nároku navrhovatelova. Složí-li odpůrce jistotu ve smyslu § 391 ex. ř. a zruší-li se následkem toho povolené prozatímní opatření, slouží onomu účelu nadále složená jistota. Z toho vyplývá, že v případě, o který jde, zástavní právo nabyté stranou ohroženou na složené jistotě 15.000 K nastoupilo jakožto prostředek zajišťovací na místo soudního zákazu a příkazu, dotčeným prozatímním opatřením vysloveného, tak že ohrožený nárok odtud nebyl již zajištěn oním zákazem a příkazem, nýbrž zástavním právem na složené jistotě. Tomu není na závadu, že v § 382 ex. ř. složení jistoty, po případě zřízení práva zástavního jakožto prostředek zajišťovací se neuvádí, kdyžť prostředky ty tamže nejsou vypočteny výlučně, nýbrž jen příkladmo. Právě pro vytčenou náhradní povahu nabytého práva zástavního na jistotě nemůže však zajištění tímto právem zástavním sáhati dále, než zajištění, získané původně povoleným zákazem a příkazem. Když tedy toto posléze naznačené zajištění časově bylo omezeno tím, že prozatímní opatření k výslovnému návrhu žadatelovu povoleno bylo nejdéle do 1. listopadu 1919, tak že uplynutím této lhůty povolený zákaz a příkaz sám sebou byl by pozbyl účinnosti, — dlužno uznati, že také zajištění právem zástavním na složené jistotě touž měrou časově bylo omezeno, tudíž nejpozději dnem 1. listopadu 1919 zaniklo, což má v zápleti, že složená jistota se uvolnila a může býti beze všeho odpůrci vydána. Jest sice správně, že, kdyby jistota nebyla složena bývala, ohrožená strana byla by mohla vymoci si prodloužení lhůty, v prozatímním opatření do 1. listopadu 1919 stanovené, a tím spolu prodloužiti zajištění svého nároku, kterážto možnost byla jí odňata tím, že následkem složení jistoty povolené prozatímní opatření bylo zrušeno. Ale ohrožená strana mohla si přes to zabezpečiti další zajištění svého nároku, kdyby byla v čas podala opětný návrh na povolení přiměřeného prozatímního opatření, jehož účinky byl by mohl odpůrce zase jen odvrátiti složením jistoty nebo ponecháním jistoty již složené jakožto náhrady za nově povolené prozatímní opatření. Opomenuvši tak se zachovati musí ohrožená strana sama sobě přičítati, že pozbyla zajištění svého nároku, a nemá důvodu stěžovati si do usnesení soudu rekursního, jímž odpůrci bylo povoleno, vydání jistoty.